

Vážený pane!

Předně bych chtěl poděkovat nejen Vám, ale i všem ostatním za projevenou solidaritu, která pro mě byla velkou pomocí a pomáhala mi překonat neutěšenou situaci ve které jsem se nacházel.

Hana mi potom předala k vyřízení Váš dotaz týkající se mé osoby. Jistě je Vám známo, že jsem odmítl uznat rozsudek trestního soudu a podrobit se všem jeho výrokům. Po rozhodnutí odvolacího soudu jsem se marně pokoušel dosáhnout o odkladu jeho vykonatelnosti podáním žádosti o odklad výkonu trestu ze zdravotních důvodů a žádost o navrácení lhůty k podání odvolání. Zákon nebyl vůbec respektován. Přesto že obě žádosti mají odkladný účinek pro výkon trestu, byl jsem převezen do tábora, který je určen pro násilné trestné činy a kde je velice snadné v zákulisí oficiální spravedlnosti provádět různé zločiny. Z asi půl roční doby, která mi po odečtu vazby zbývala do "odpykání" tzv. trestu, jsem nakonec více než tři měsíce strávil ve vězenských nemocnicích, podroben zvláštní ostraze v podobě 24 hod. dozorcí služby přede dveřmi mé cely. Byl jsem zbaven možnosti přijímat jakéhokoli vnější podněty, možnosti komunikace a dokonale izolován od spoluvězňů i okolního světa. Největším kázenským trestem je ve vězení samovazba, která je zákonem omezena na dobu max. 30 dnů. Je tomu tak proto, že výzkumy prováděné ve věznicích a zajateckých táborech prokázaly, že po této době dochází k hroucení osobnosti člověka. Já jsem byl ovšem s krátkou výjimkou držen v izolaci půl roku.

Zdravotně na tom zatím nejsem nejlépe. Stojí přede mnou chromná práce obsáhnout a vstřebat to dění, které se v průběhu mé téměř dvouleté nepřítomnosti událo. Nesmírně náročné je také učinit souhrn všech těch nezákonností, ke kterým došlo v mém trestním řízení. Je až neuvěřitelné, kolik těch nezákonností je a až k čemu se orgány činné v trestním řízení dokázaly uchýlit. Tuto práci za mě nikdo neudělá. Když vezmu do rukou rozsudek Měsoudu v Praze, naskakuje mi vždy doslova husí kůže. Mám vyhraněný cit a vztah pro právo a proto se dost těžko vyrovnávám např. s tím, že rozsudek má podstatné vady /§ 258/1b tr.ř., které jej činí naprosto nepřezkoumatelný a v důsledku toho nezákonný. Uvedu jen malé příklady. Skutková hodnocení soudu nespočívají ve zhodnocení jeho úvah na základě kterých dospěl soud ke konečnému úsudku. Jde o hotové úsudky v podobě právní kvalifikace skutku, která byla opsána z trestního zákona. Právní hodnocení zčásti vůbec chybí a pokud jej rozsudek obsahuje jde především o lapidární a nepřezkoumatelné konstatování, že obžalovaný spáchal ten a ten trestný čin. Hodnocení subjektivní stránky soud jaksi opoměl provést u všech trest. skutků ač jde o jednu ze základních podmínek trestnosti.

Stále je potom proti mě vedeno trestní řízení u OS Liberec pro přečin dle § 7d. zák. o přečinu z důvodu údajného maření úředního rozhodnutí odmítáním práce v NVÚ Minkovice. V této věci jsem se opět dokonale juristicky zabarikádoval v několika vrstvách obhajoby. Překonat tuto obhajobu by bylo možné jen za drastických porušení zákona. Zkušenosti však ukazují, že to pro naše orgány nebývá problém.

V minulém měsíci bylo proti mě jedno trestní stíhání zastaveno, protože již došlo k "vyčerpání trestní sazby trestu", které by mi bylo možné uložit v jiných dvou trestních řízeních. Toto stíhání bylo proti mě vedeno asi 5 let. Šlo asi o 10 až 12 skutků, které jsem nakonec přestal již registrovat. Šlo o stíhání pro hlouposti, které sloužilo jen k omezování mé osoby, zajišťování psacích strojů a pod. Do obžaloby se nakonec dostaly pouze dva skutky, které žádný soud neměl zájem soudit. Spis byl přesouván z orgánu na orgán až došlo k zastavení tr. stíhání z již uvedeného důvodu.

Mé postavení je nadále velmi nejisté. Je na mě uvalen ochranný dohled, který ovšem odmítám respektovat. Z mé strany nejde jen o nějaký laciný protest, ale o jednání založené a opírající se o právo. Rozsudek trestního soudu je totiž neplatný ~~nikdy~~ negotium nullum. Podrobné právní odůvodnění zpracovávám. Zásadu rebus iudicatis standum est a řadu podobných, které stvořili římští právníci lze totiž aplikovat na rozsudek právně omylný, ale nikoliv na to, co stvořil soud v našem případě. V daném případě jde jen o rozsudek zdánlivý, učiněný orgánem, který k tomu nebyl oprávněn a vyhlášený v řízení, které ze zákona nemohlo být vůbec vedeno. Nezanedbatelná není ani neplatnost rozsudku vyplývající z projevu vůle soudu. Je třeba činit rozdíl mezi justičním omylem a zločinem.